

iTEACH: EXPERIENȚE DIDACTICE

ISSN 2247 – 966X

NR. 88 / DECEMBRIE 2018

88

Profesorul, antrenorul elevului

| de DANIELA-EUGENIA VODIȚĂ

Predarea la clasele simultane – o provocare

| de CARMEN MUNTENITA

Portofoliul – modalitate alternativă de evaluare a elevului

| de OLTEA NISTOR

Dificultăți de învățare ale copiilor cu ADHD

| de DANIELA ONIȘA

Primul pas în independența financiară

| de MIHAELA ANDRESCU & ADRIAN PROFIR

Editor: TEHNE- Centrul pentru Inovare în Educație

Online: www.iteach.ro/experiencedidactice

Partener: Institutul de Științe ale Educației

Revista "iTeach: Experiențe didactice" își propune să promoveze aspectele practice ale predării, învățării și evaluării școlare prin aducerea în prim plan a experiențelor concrete ale cadrelor didactice. Constituie un canal de comunicare și de informare în cadrul comunității cadrelor didactice înscrise pe platforma iTeach.

Descriere prin cuvinte cheie:

didactică aplicată, practică pedagogică, situații educative, experiențe didactice

iTEACH: EXPERIENȚE DIDACTICE

Cod de identificare ISSN / înregistrarea Bibliotecii Naționale a României:
iTeach: Experiențe didactice (online) = ISSN 2247 – 966X
ISSN – L = 2247 – 966X

EDITOR: **TEHNE- Centrul pentru Inovare în Educație**

www.tehne.ro

REDACȚIA:

Str. Dr. Louis Pasteur 54
București 050536

COLECTIV DE REDACȚIE

dr. Olimpiu ISTRATE (Universitatea din București, Departamentul pentru Formarea
Profesorilor)

dr. Oana GHEORGHE (Institutul de Științe ale Educației)

dr. Simona VELEA (Institutul de Științe ale Educației)

Alexandra BUNICA (Institutul de Științe ale Educației)

Doru ȘTEFĂNESCU (Social IT)

dr. Simona GĂBUREANU (Universitatea Politehnica București, Catedra pentru Pregătirea
Personalului Didactic)

dr. Ema FÂCIU (Universitatea "Vasile Alecsandri" din Bacău, Școala doctorală; Casa
Corpului Didactic "Grigore Tăbăcaru" Bacău)

E-MAIL: echipa@iteach.ro

PAGINA REVISTEI:

www.iteach.ro/experiencedidactice

Profesorul, antrenorul elevului

De **Daniela-Eugenia Vodiță**

Scoala Gimnaziala Nr. 186 Elena Văcărescu (București)

Propun un nou articol pentru profesori, privind rolul de antrenor în relație cu elevii.

Astăzi, în secolul XXI, este nevoie ca profesorul să fie antrenorul elevilor săi.

După câteva secole de când se vorbește despre înființarea școlilor în spațiul românesc, educația a trecut prin diferite perioade istorice, fiind supusă unor schimbări care și-au lăsat amprenta în viața oamenilor și unui sistem de reguli util și de multe ori i-a transformat pe elevi în adulți anxioși de mai târziu.

Am urmărit cu atenție ce face un antrenor când este în fața unor sportivi amatori în sala de gimnastică și am descoperit următoarele: are o gândire pozitivă, este punctual, este foarte implicat motivându-i pe oameni, este sufletul și energia acestora, ține pasul cu toți stimulându-i prin participarea directă în efectuarea exercițiilor concomitent pentru a fi un reper, repetă până se înțelege, are încredere în fiecare și trece pe la cei care abandonează mișcarea susținându-i prin cuvinte de încurajare. Ce interesant!

Profesorul de azi intră adesea iritat în sala de clasă și încărcat de frustrări și se descarcă în fața copiilor în formă care-și caută drumul, nu sunt consecvenți și tipă crezând că astfel îi impresionează pe elevi, dar nu știu că nu fac decât să-și distrugă corzile vocale, sunt judecători fără tribune și stau înțepeniți pe scaunul de la catedră dictând cuvinte pe care elevul nu le înțelege. Mai mult, sunt deranjați de faptul că nu sunt ascultați și au pretenția ca elevii să stea chiar liniștiți. Este realmente ridicol!

Trăim într-o societate fără *prințipuri*, în care nu ne mai interesează nimic, fugim, dar nu știm nici noi unde, vorbim, însă mesajul este fără consistență, așteptăm mereu ca cineva să intervină în și pentru binele nostru. Dacă o persoană ar propune modificări la nivelul educației, dascălul setat pe metode preluate de la foștii profesori dictatori, s-ar adapta greu la nou și iată-ne astfel într-o bulă fără oxigen în care murim puțin câte puțin, întrucât unul, doi oameni cu viziune nu reprezintă altceva decât o picătură într-un ocean.

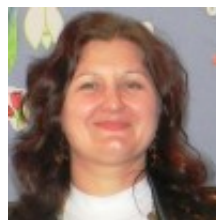
Cred în relația profesor-elev, în relația dascăl-părinte, în puterea exemplului, în respect primit doar prin respect oferit, în ore interactive, în formarea gândirii critice, în dezvoltarea abilităților elevilor și a diferitelor tipuri de inteligență.

Haideți să facem mai mult pentru elevi, fiindcă sunt inteligenți și pentru că sunt valoroși! Dacă nu a murit în tine pasiunea pentru meseria de dascăl, sunt convinsă că vei lua atitudine!

Predarea la clasele simultane – o provocare

De **Carmen Muntenita**

Școala Gimnazială Ene Patriciu, Smulți (Galați)

Anul școlar a debutat pentru mine cu o mare teamă în suflet și un imens semn de întrebare: Cum voi reuși să predau la clase simultane? Voi putea folosi timpul eficient, în beneficiul elevilor mei? Îmi voi putea determina elevii să vină cu plăcere la școală? Sunt cadru didactic de 19 ani, dar este primul an în care predau la clase simultane: clasa pregătitoare cu clasa I.

Este știut faptul că activitatea unui cadru didactic, „calitățile sale și erorile pedagogice pe care le comite nu pot fi analizate și apreciate decât ca elemente ale unui ansamblu în care intervin factori foarte diferiți: clasa cu care lucrează, condițiile sociale și mai ales interacțiuni psihologice cu colectivul clasei ori cu cel de părinți, precum și relațiile cu colegii săi, cu direcțiunea și administrația.” (H. Halpert, apud Iucu, 2006, p. 14)

Mi-am dat seama că activitatea mea la clasă depinde de cât de bine îmi organizez elevii (am pornit aici de la așezarea mobilierului pentru cele două clase ținând cont de tipul de mobilier; am format „cei doi U” – cum îmi place să spun – un „U” pentru clasa pregătitoare și unul pentru clasa I).

Am încercat să aflu cât mai multe informații despre elevi pentru a ști ce le place, ce nu le place, ce aptitudini au etc. Mi-am adecvat conținuturile în funcție de potențialul de receptare a elevilor, de capacitatea lor de asimilare/ de înțelegere a informațiilor. Pentru o bună eficientizare a timpului am stabilit reguli clare încă de la începutul anului școlar: întâlnirea de dimineață (cu salutul de dimineață, cu stabilirea datei, a zilei, lunii, anotimpului, vremii, număr de elevi prezenți/ absenți), precum și „Scaunul povestitorului” (un moment foarte iubit de către elevi; cel care se așează pe „scaunul povestitorului” împărtășește colegilor sentimentele pe care le simte în raport cu o întâmplare din ziua precedentă) le realizez cu ambele clase pe parcursul a 8-10 minute din prima oră de curs; activitatea educativă din restul zilei se desfășoară prin parcurgerea alternativă a temelor propuse spre studiu între cele două clase (când lucrez frontal cu elevii unei clase, elevii celeilalte clase lucrează individual).

Am avut în vedere împletirea activității directe cu cea independentă la o clasă în cadrul aceleiași lecții și îmbinarea activității directe la cealaltă clasă și invers, în timpul fiecărei secvențe a lecțiilor în funcție de tipul lecțiilor, de volumul cunoștințelor. Activitatea independentă am desfășurat-o atât înainte de predarea noilor cunoștințe, pentru reactualizarea informației obținute anterior și pregătirea însușirii noilor cunoștințe, cât și după transmiterea noilor cunoștințe pentru fixarea și consolidarea acestora. Acest tip de activitate contribuie

la formarea deprinderilor de muncă independentă la elevi. Cerințele sarcinilor de lucru au fost formulate clar, pe înțelesul elevilor. În formularea lor am avut în vedere ritmul de lucru al elevilor, capacitatea lor de a aplica noile cunoștințe.

Activitatea individuală a elevilor este nu doar importantă, ci și foarte necesară, deoarece oferă cadrului didactic ocazia de a preda noi cunoștințe celeilalte clase de elevi. Învățătorul are rol de organizator, îndrumător, consilier, participant, manager al procesului educațional. El poate înlesni apariția unor noi relații și activități care se desfășoară în grup. Didactica modernă plasează copilul în centrul procesului educațional, prin realizarea echilibrului dinamic între joc și "muncă", în funcție de specificul situațiilor de învățare. Învățătorul modern trebuie să fie în permanență orientat spre elev și spre mediul socio-cultural în care acesta se formează și se dezvoltă.

Fiecare cadru didactic ar trebui să se implice, să găsească cele mai potrivite strategii, să fie devotat elevilor săi și învățării realizate de aceștia, preocupat pentru a face accesibile cunoștințele, acționând cu convingerea că toți elevii pot învăța, tratându-i echitabil pe toți, cunoscând diferențele individuale care îi disting și luându-le în considerare și nu în ultimul rând, ajutându-i pe elevi să-și dezvolte capacitățile cognitive și respectul pentru învățatură.

După primele șase săptămâni de școală, am constatat că am ales strategiile potrivite pentru a putea să îi determin pe elevi să vină cu drag la școală. Cuvinte de genul „mă simt emoționat pentru că nu știu ce vom face azi”, „mă simt foarte-foarte bine”, „nu mai vreau să plec de la școală; e clar că-i minunat aici” se aud des la salutul de dimineață. Deși e dificil de lucrat la clase simultane, atunci când obiectivele pe care ți le propui sunt atinse mulțumirea sufletească este imensă. Pentru mine, predarea la clase simultane este o adevărată provocare.

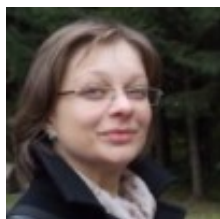
Bibliografie:

Iucu, Romiță, 2006, Managementul clasei de elevi. Aplicații pentru gestionarea situațiilor de criză educațională, Editura Polirom.
Nicula Ioan, Pedagogie, E.D.P., București, 1994.
Stoicescu Daniela, Predarea simultană – Modul de dezvoltare profesională a cadrelor didactice, Ministerul Educației și cercetării, București, 2005.

Portofoliul – modalitate alternativă de evaluare a elevului

De **Oltea Nistor**

Școala Gimnazială George Voevidca, Câmpulung Moldovenesc (Suceava)

În procesul educației, se disting trei componente interdependente:

predarea, învățarea și evaluarea. Întotdeauna, instruirea depinde în mare măsură de modul în care este proiectată evaluarea și de rezultatele acesteia.

Articolul prezintă avantajele utilizării portofoliului ca modalitate de evaluare alternativă și oferă sugestii de conținut al portofoliului elevului la disciplina limba și literatura română.

Principală caracteristică a evaluării o reprezintă posibilitatea utilizării tuturor metodelor și tehnicilor de evaluare, pe care profesorul le are la dispoziție. Fie că este vorba de metode tradiționale de evaluare (probe orale, scrise, practice etc.) sau metode de evaluare alternative (investigația, observația sistematică, proiectul, portofoliul, autoevaluarea etc.), dascălul este cel care le va alege pe cele mai potrivite obiectivelor instruirii, disciplinei de învățământ, tipului de conținut sau particularităților de vârstă.

Una dintre metodele de evaluare alternativă este portofoliul. Acest instrument de evaluare apare definit în DEX ca fiind „*un dosar*”, o *mapă în care se păstrează acte, hârtii de valoare*. Portofoliul reprezintă o colecție de informații, pe care școlarul le obține prin investigații individuale sau în grup, prin cercetarea unor materiale diferite. Acesta reprezintă și o modalitate de evaluare pe o perioadă mai îndelungată de timp, care reflectă evoluția elevului pe mai multe planuri.

Portofoliul este, așadar, o selecție realizată de către elev împreună cu cadrul didactic a celor mai reprezentative produse ale activității sale într-o anumită perioadă de timp, incluzând aspecte esențiale cognitive, afective și psihomotorii ale dezvoltării elevului.

Această metodă de evaluare conține atât avantaje, cât și dezavantaje. Printre avantaje se numără următoarele aspecte:

- elevul este implicat direct și asumat în procesul de evaluare;
- criteriile de evaluare sunt cunoscute încă de la începutul procesului;
- elevul este ajutat de profesor în atingerea unor obiective ale învățării;
- presiunea timpului limitat este anulată;
- conține reușitele activității elevului, profesorul înregistrând progresele acestuia la intervale de timp;
- se dezvoltă capacitatea de autoevaluare;
- se diminuează factorul stres.

Principalul dezavantaj al portofoliului îl reprezintă faptul că acesta necesită un volum mare de lucru din partea profesorului.

Prin utilizarea acestei metode alternative de evaluare, elevul devine parte integrantă a sistemului de învățare și evaluare și își poate urmări gradual calitățile, defectele, plusurile și minusurile pe care le are. Pe de altă parte, părinții află ce pot face concret copii lor și care este atitudinea acestora față de o anumită disciplină de învățământ. Portofoliul reprezintă:

- „cartea de vizită” a elevului, prin care profesorul poate să-i urmărească progresul – în plan cognitiv, atitudinal și comportamental – la o anumită disciplină, de-a lungul unui interval mai lung de timp (un semestru sau un an școlar);
- un „acord” între elev și profesor, care trebuie să-l ajute pe elev să se autoevalueze.

Profesorul discută cu elevul despre ce trebuie să știe și ce trebuie să facă acesta de-a lungul procesului de învățare. La începutul demersului educativ, se realizează un diagnostic asupra necesităților de învățare ale elevului pentru a stabili obiectivele și criteriile de evaluare. Diagnosticul este făcut de profesor și este discutat cu elevul implicat în evaluare.

Portofoliul elevului la limba și literatura română cuprinde următoarele elemente:

- lista conținutului acestuia (sumarul, care include titlul fiecărei lucrări/fișe etc. și numărul paginii la care se găsește);
- argumentația care explică ce lucrări sunt incluse în portofoliu, de ce este importantă fiecare și cum se articulează între ele într-o viziune de ansamblu a elevului/a grupului cu privire la subiectul respectiv;
- lucrările pe care le face elevul individual sau în grup:
- rezumate;
- eseuri;
- articole, referate, comunicări;
- fișe individuale de studiu;
- proiecte;
- teste;
- chestionare de atitudini;
- înregistrări, fotografii care reflectă activitatea desfășurată de elev individual sau alături de colegii săi;
- reflecțiile proprii ale elevului asupra a ceea ce lucrează;
- autoevaluări scrise de elev sau de membrii grupului;
- alte materiale: hărți cognitive, contribuții la activitate care reflectă participarea elevului/grupului la derularea și soluționarea temei date;
- obiective viitoare pornind de la realizările curente ale elevului/grupului, pe baza intereselor și a progreselor înregistrate;
- comentarii suplimentare și evaluări ale profesorului, ale altor grupuri de învățare și/sau ale altor părți interesate (de ex. părinții);
- rezultate ale activităților de autoevaluare;
- planuri de acțiune/evaluări/activități viitoare planificate de către elev;
- comentarii ale profesorului privind atitudinea și rezultatele elevului.

Termenul de realizare a portofoliului poate varia, de la câteva luni până la un an școlar.

Realizarea portofoliului permite aplicarea unor modalități de organizare a conținuturilor interdisciplinare sau transdisciplinare, venind în sprijinul elevului prin lărgirea orizontului informațional.

Dificultăți de învățare ale copiilor cu ADHD

De **Daniela Onișă**

Școala Gimnazială Vadu Izei (Maramureș)

Învățătorul trebuie să cunoască specificul fiecărui stadiu de dezvoltare a copilului, disponibilitățile intelectuale, precum și particularitățile temperamentale și caracteriale. Cunoșcând specificul copilului cu ADHD îi poate veni în sprijin pentru ca neajunsurile cauzate de acest sindrom să fie diminuate.

Investit cu nobila sarcină de educare, învățătorul trebuie să cunoască specificul fiecărui stadiu de dezvoltare a copilului, disponibilitățile intelectuale, precum și particularitățile temperamentale și caracteriale. Învățătorul se preocupă de socializarea școlarului prin integrarea lui în mediul școlar, dar îi oferă prilejul să cunoască și mediul înconjurător. În acest timp observă cum se comportă copiii nu numai în școală, dar și în afara școlii.

Copiii cu ADHD își fac tot mai simțită prezența în învățământul de masă. Zburdălnicia și voioșia este comuna tuturor elevilor dar cei ce suferă de acest sindrom depășesc cu mult pragul: își însușesc obiecte ale colegilor, se manifestă brutal în fața refuzului acestora, încearcă să atragă atenția celor din jur prin violență, deranjează orele prin neastâmpărul lor, manifestă dezinteres pentru activitatea școlară.

Acești elevi au, deseori, dificultăți asociate de citit, scris, ortografie, matematică, limbaj. Ei se descurcă mai greu la testele aplicate la sfârșitul unității de învățare, la testele individuale. Incidența acestor probleme de învățare specifice este citată de regulă ca fiind între 35 și 50% din cazuri, ceea ce înseamnă că se manifestă la aproape jumătate din copiii cu ADHD.

ADHD mai prevestește și alte neajunsuri școlare din cauza faptului că intelectul lor e afectat de neatenție, o memorie slabă și un control slab al impulsurilor. Când la acestea se adaugă și dificultăți de învățare specifice, copilul se confruntă cu probleme de două ori mai mari. (Dr. Christopher, Green; Dr. KitChee, 2009).

Aceștia au performanțe scăzute la citit, scris sau calcul matematic, motiv pentru care le sunt afectate rezultatele școlare. Unii dintre ei au tulburări de învățare, mai ales la scris și citit, în timp ce la alte materii se descurcă bine, iar din punct de vedere al inteligenței sunt normal dezvoltați. Deseori sunt néindemânatici și au dificultăți de coordonare, ceea ce duce la un scris dezordonat și neciteț. Încă din perioada preșcolară se pot observa întârzieri în dezvoltare, mai ales în achiziția limbajului, în desen sau în coordonarea mișcărilor. (Dopfner, M.; Schurmann, S.; Lehmkuhl, G., 2004)

Mulți copii cu ADHD au probleme cu memoria de lucru – abilitatea

de a ține minte informația pentru a o putea folosi. Unii au probleme cum trebuie să-și amintească, mai ales cum să găsească informația stocată. Desigur, copiii se luptă și cu atenția, o premisă a memoriei. Ambele sunt esențiale pentru învățare și pentru reușita școlară. Ținând informația online, memoria de lucru îi permite elevului să urmeze instrucțiuni, să-și amintească o întrebare în timp ce ridică mâna pentru a răspunde și să rețină informația nouă care îi trebuie.

Cu cât este mai puternică memoria de lucru, cu atât este mai lung timpul de reținere și utilizare a materialului nou – și cu atât mai mare este șansa copilului de a-și aminti informația nouă în ora sau ziua următoare, sau poate, peste mai mult timp.

Copilul cu ADHD are o viteză mică de procesare a informației: citește, scrie și răspunde lent. Îi ia de două ori mai mult să-și facă tema, lucrarea în clasă sau testele și nu are, de regulă timp să-și verifice răspunsurile. Are dificultăți în a-și aminti lucruri stocate în memorie: formule algebrice, cuvinte într-o limbă străină, evenimente istorice sau reguli gramaticale. Ei sunt dezavantajați de problemele de atenție, memorie și control executiv – funcție a creierului care determină probleme în stabilirea priorităților, planificării, în stabilirea judicioasă a timpului, anticiparea consecințelor, învățarea din greșeli și adaptarea la normele sociale.

Neatenția care îi caracterizează pe acești copii, îi afectează negativ atunci când se confruntă cu sarcini și situații care presupun efort susținut, de ex. citirea – pentru redare, scrierea unui eseu, rezolvarea problemelor de matematică lungi sau studii pentru testare.

Copilul cu ADHD are probleme cu deprinderile de studiu – tehnicile care fac învățarea mai eficientă și mai plăcută, astfel:

- Nu are deprinderi bune de a lua notițe, nu extrage informația importantă din lectură sau manual.
- Nu are un sistem eficient de notițe sau pentru notițe organizate.
- Are dificultăți la pregătirea pentru teste, de ex.: nu știe ce subiecte să studieze sau cum să le studieze.
- Este pasiv și când studiază nu utilizează strategii de învățare sau reținere a informației.
- Nu planifică și nu are obiective când studiază sau își face temele.
- Nu monitorizează modul în care studiază, ex.: nu verifică dacă strategia folosită este bună sau dacă trebuie să-și schimbe abordarea.

Un alt aspect deosebit de important – la care întâmpină, de asemenea, dificultăți, este tema de casă. Astfel:

- Face tema incomplet sau deloc.
- Uită la școală cele necesare și cărțile.
- Nu poate începe să se apuce de lucru, amână.
- Face tema în grabă și neglijent.
- În timp ce își face tema, se gândește la altceva.
- Ia pauze dese, se mișcă încontinuu.
- Vrea să stea cineva lângă el când își face tema.
- Ascunde tema sau spune că a făcut-o la școală.

- Se supără când se vorbește despre temă și bombăne.
- Uită conținutul temei și termenele pentru cele pe termen lung sau ale proiectelor.
- Uită acasă tema făcută.
- Uită să o dea profesorului.

Sfaturi pentru ameliorarea acestor dificultăți

- Copilul va scrie toate temele într-un caiet separat
- Temele de casă vor fi rezolvate mereu în același loc
- Sursele de distragere a atenției, în timpul realizării temelor, vor fi reduse
- Temele se vor face la aceeași oră a zilei
- Se stabilește împreună cu copilul timpul maxim acordat rezolvării fiecărei teme în parte
- Se alcătuește împreună cu copilul un plan de recompensare cu puncte pentru timpul acordat temelor de casă. (Dopfner, M; Schurmann, S.; Lehmkuhl, G., 2004)

Bibliografie

1. Dopfner, M; Schurmann, S.; Lehmkuhl, G., „Copilul hiperactiv și încăpățânat”, 2004, Ed. ASCR, Cluj-Napoca;
2. „Manual de bune practici pentru părinți cu copii diagnosticați cu Tulburare de deficit de atenție și hiperactivitate”;
3. Fundația de Abilitare „Speranța”, Centrul de Resurse și Asistență Educațională „Speranța”, „Dificultăți de învățare la copii de vârstă școlară”, 2006, Timișoara;
4. Green; Dr. Kit Chee, „Să înțelegem ADHD”, Dr. Christopher, 2009, Ed. Aramis, București;
5. Colette Sauve, House of Guides, „Copilul hiperactiv”, 2006, București.

Primul pas în independența financiară

De **Mihaela Andrescu**

Colegiul Agricol Dimitrie Cantemir, Huși (Vaslui)

Majoritatea tinerilor își doresc independența financiară de la o vârstă fragedă. Unii aleg să renunțe la școală în favoarea unui loc de muncă pentru necalificați, de cele mai multe ori prost plătit și nesigur. Alții aleg să își finalizeze studiile liceale și să continue cu studiile superioare în vederea obținerii unei calificări certificate cu o diplomă universitară. Consider că aceasta este calea pentru a atinge succesul profesional. Cu siguranță tinerii își aleg o profesie în funcție de aptitudini și vocație. Primii pași în lungul drum spre succesul profesional se fac în școală. Dacă școala generală oferă baza educației fundamentale, liceul este locul în care tinerii se definesc ca personalități, își descoperă vocații, aptitudini.

Liceele tehnologice oferă tinerilor oportunitatea de a-și finaliza studiile cu o calificare (de exemplu: tehnician în activități economice, etc). Buna pregătire a tinerilor este asigurată de calitatea actului educațional. Actul educațional conține două componente esențiale: profesorii și elevii. Profesorii asigură partea științifică și educațională, în timp ce elevii sunt beneficiarii acestor surse de informare, contribuind în același timp la realizarea feedback-ului.

La profilul Servicii și nu numai, care ține de liceele tehnologice, unul din obiectele socio-umane importante este „Educația Antreprenorială” ce are ca scop învățarea de către elevi a mijloacelor de construire a unui plan de afaceri eficient.

Planul de afaceri este un instrument managerial de acțiune, elaborat în mod logic, ce presupune o gândire de perspectivă asupra dezvoltării unei afaceri și, pornind de la obiectivele acesteia, include toate acele faze și resurse care sunt implicate în atingerea lor, într-un termen prestabilit. În condițiile în care un tânăr dorește să construiască un plan de afaceri bine încheiat și formulat, „Educația Antreprenorială” trebuie pusă în corelație cu module de specialitate economică, precum: „Contabilitatea”, „Planificarea Operațională”, „Contractele Economice”, „Marketingul Afacerii”, „Negocierea în Afaceri”, „Finanțarea Afacerii”, „Analiza Pieței”, și bineînțeles cu „Limba Română” și „Matematica”, poate unele dintre cele mai importante discipline de cultură generală. „Limba Română” răspunde necesității fiecărui elev de a înțelege un text economic și de a-și forma din punct de vedere gramatical, corect, un vocabular bogat și adecvat. Gândirea logică și structurarea eficientă a planului de afaceri este asigurată de exercițiul matematic.

Fiecare din modulele menționate anterior reprezintă o anumită ramură a economiei de piață, bineînțeles fiecare având subcategorii specifice.

Conform Wikipedia, piața este în general orice varietate de sisteme, proceduri, instituții, relații sociale sau infrastructuri unde are loc comerțul, se schimbă bunuri și servicii, ca o parte constituantă a economiei. În particular, piața este un loc special amenajat unde oamenii se ocupă cu comerțul.

„Analiza Pieței” înglobează cunoașterea formelor de aprovizionare, a căilor de extindere a pieței, imaginea și poziționarea firmei pe piață și analiza produselor. Imaginea și poziționarea firmei pe piață este unul din factorii principali pe care trebuie pus accent atunci când dorești să intri în acest mediu numit și economie de piață și unde doar cei ce muncesc și au talent reușesc.

În economia de piață, orice activitate economică este precedată de „Negocieri în Afaceri”. Prin negociere înțelegem o comunicare eficientă între părțile participante pentru a ajunge la un rezultat favorabil uneia dintre părți sau ambilor negociatori. Pentru tinerii ce sunt interesați de acest modul economic și vor dori să practice această activitate numită negociere, trebuie să aibă în vedere că doar cunoașterea părților participante și a subiectelor ce urmează să fie discutate nu este de ajuns. Negocierea pune accent și pe limbajul nonverbal (poziția corpului, a mâinilor, îmbrăcămintea, mimica și gestica), iar calitatea de bun negociator reprezintă înțelegerea tuturor acestor factori și luarea de decizii în consecință.

„Planificarea Operațională” este necesară pentru a stimula elevii

în a gândi și a organiza eficient planurile de viitor, în a stabili obiectivele principale, precum și a mijloacelor obținerii acestora. A planifica înseamnă a anticipa anumite acțiuni și a atinge obiective pe termen scurt în condițiile unei eficiențe economice optime, cu menținerea activității întreprinderii. Această planificare se întocmește după un anumit tipar, stabilindu-se mai întâi prioritățile care să constituie suportul pentru acțiunile imediat următoare.

Ca o subcategorie a acestui modul economic intitulat „Planificarea Operațională” regăsim structura organizatorică. Aceasta are ca obiective o bună cunoaștere a modului în care trebuie gestionată resursa umană. Aceasta reprezintă ansamblul persoanelor, al subdiviziunilor organizatorice și al relațiilor dintre acestea, astfel constituite încât să asigure premisele organizatorice adecvate realizării obiectivelor prestabilite.

Există o strânsă legătură între „Planificarea Operațională” și „Finanțarea Afacerii”. Odată cu aflarea detaliilor despre planificarea unei afaceri, elevul își va pune întrebarea „Cum mă pot finanța?”; răspunsul îi poate fi dat de modulul economic „Finanțarea Afacerii”. Acesta are în vedere următoarele scopuri: identificarea surselor de finanțare a afacerii și de selectare a surselor de finanțare care pot fi străine sau proprii. Sursele proprii sunt sume nerambursabile și se utilizează conform legislației în vigoare, asigurând finanțarea permanentă a societății (întreprinderii). Aceste surse constituie cea mai sigură modalitate de finanțare și determină autonomia financiară a întreprinderii. Sursele străine sunt sume rambursabile, purtătoare de dobândă și asigură funcționarea temporară a întreprinderii. În cazul în care individul alege să finanțeze o afacere prin surse străine, acesta trebuie să aibă o viziune clară a obiectivelor și a activităților viitoare ale firmei.

Pe lângă modulele de specialitate economică menționate anterior, la liceele tehnologice, elevului îi este necesar și modulul economic numit „Marketingul Afacerii”. Toate obiectivele și principiile care reprezintă esența științei de marketing sunt implementate pe activitățile: comerț, concurență, piața produsului, dar și satisfacerea la cel mai înalt nivel a cerințelor consumatorilor.

1. Din comerț, marketingul aprofundează și studiază amănunțit tranzacționarea mărfurilor, prestarea serviciilor și realizarea lucrărilor.
2. Din activitatea de piață, marketingul studiază libera inițiativă, cererea și oferta, prețurile, promovarea produselor și plasamentul acestora în domeniul concurenței. Marketingul definește această noțiune, face clasificările și determină influențele și impactul acesteia asupra activității firmei.
3. Domeniul privind satisfacerea nevoilor și cerințelor consumatorilor este în centrul atenției specialiștilor de marketing deoarece aici se creează cererea de produse și servicii sau realizarea de lucrări. Marketingul este considerat ca o funcție a întreprinderii și contribuie direct la următoarele activități: identifică și anticipează nevoile reale ale consumatorilor, răspunzând la întrebări precum: *Cine sunt clienții? Ce beneficii caută ei? Când și cum cumpără? și Există posibilitatea de a-i fideliza?* Datorită nevoii de a crea valori prin dezvoltarea de noi produse și servicii, marketingul odată identificând dorințele și nevoile consumatorilor, propune crearea de noi produse care sunt solicitate la momentul respectiv. Prin aceasta, marketingul devine un instrument de creștere a profitului întreprinderii și contribuie la formarea imaginii favorabile pentru firmă. De asemenea,

stabilirea prețurilor, respectiv a valorii pe care consumatorii o acceptă și sunt dispuși să o plătească, plasarea și distribuirea produselor și serviciilor acolo unde sunt cumpărate sau consumate precum și satisfacerea peste așteptări a nevoilor consumatorilor și fidelizarea acestora fac parte din activitatea de marketing.

După o cercetare riguroasă a pieței, tânărul va lua în considerare costurile materiilor prime, a materialelor auxiliare și a altor consumabile, a costurilor legate de mâna de lucru (salariile angajaților) și a altor categorii de cheltuieli, stabilind un cost de producție al produsului; acesta va reflecta toate categoriile de cheltuieli efectuate de unitate în perioada următoare de timp în vederea obținerii produsului finit. Astfel s-a realizat și strânsa legătură dintre „Marketingul Afacerii” și „Contabilitate”, respectiv dintre cea mai tânără și relativ cea mai veche știință economică.

În vederea stabilirii de angajamente cu parteneri de afaceri, tânărul trebuie să aibă în vedere modulul economic „Contracte Economice”. Contractele economice fac obiectul de studiu al dreptului comercial. O ramură a acestor contracte economice o reprezintă contractele comerciale. Acestea sunt acordul de voință al părților care se referă la tranzacționarea de bunuri, servicii, lucrări sau tranzacții de valori.

În urma asimilării cunoștințelor furnizate de modulele de studiu menționate mai sus, elevul aflat în anii terminali ai liceului tehnologic, profilul Servicii, va fi capabil să definească și să construiască un plan de afaceri care îi va asigura independența financiară.

iTeach: EXPERIENȚE DIDACTICE

ISSN 2247 – 966X

Editor: TEHNE- Centrul pentru Inovare în Educație

Pagina Revistei: www.iteach.ro/experiencedidactice